

Arrest

nr. 210 503 van 4 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DECLEER
Gentpoortstraat 46
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde v van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2018, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. DECLEER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2018, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de rechtspleging

2.1 Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2 Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ze betoogt dat er dringende omstandigheden aanwezig zijn om het grondgebied niet te moeten verlaten en wijst op de duurzame banden met haar gezin. De verzoekende partij betoogt een hechte relatie te hebben met haar partner en haar beide kinderen en benadrukt haar gezinsleven. Ze voert aan dat hoewel in de nota blijkt wordt gegeven van kennis van het huwelijksdossier en er wordt gesteld dat zij naar haar land kan terugkeren om daar een visum te krijgen wanneer de huwelijksdatum is vastgelegd, er geen belangenafweging is gebeurd. Ze betoogt dat op geen enkele wijze uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de billijke afweging zou plaats gevonden hebben.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad vooreerst op dat er in casu geen sprake is van een beëindiging van een legaal verblijf doch dat het om een eerste toelating gaat, zodoende is het tweede lid van artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing en kan het betoog dat gericht is op een schending van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet dienstig aangevoerd worden.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij er volledig aan voorbij lijkt te gaan dat in de bestreden beslissing wel degelijk uitdrukkelijk wordt gemotiveerd over de intentie om te huwen, alsook dat een belangenafweging wordt weergegeven in het kader van artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat betrokkene een huwelijksdossier indiende met een Belgische onderdane. Op het moment dat de bestreden beslissing werd getroffen was er nog geen advies van het parket inzake het voorgenomen huwelijk en betwiste de gemachtigde het bestaan van een gezinsleven op zich niet maar oordeelde dat de intentie van de verzoekende partij om te huwen haar niet automatisch een recht op een verblijf geeft. De gemachtigde stelt dat er dus kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt en dat zij naar zijn land van herkomst kan terugkeren om een visum te krijgen (vanaf het moment dat er een huwelijksdatum is vastgesteld). Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wordt gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De gemachtigde stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest (nr. 27.884) van 27.05.2009 het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient volgens de gemachtigde bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de

immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Daargelaten de vraag of er nu nog kan gesteld worden dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met haar partner en de kinderen van haar partner, gelet op het feit dat het parket inmiddels een negatief advies heeft verleend inzake het voorgenomen huwelijk, hetgeen een contra-indicatie van een gezinsleven vormt, wijst de Raad erop dat volgens het EHRM er in het geval van een eerste toelating, quod in casu, onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Een belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Wanneer een vreemdeling zijn gezinsleven ontwikkelt op een moment dat hij wist dat zijn verblijfsstatus in België onzeker was, zoals in casu van toepassing, dan is er sprake van een fait accompli scenario. Wanneer een Verdragsluitende staat wordt geconfronteerd met een fait accompli scenario, dan oordeelt Het EHRM dat enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)” (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Er moet bijgevolg worden onderzocht of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn, waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden in haar belangenafweging.

De verwerende partij stelt dat de intentie om te huwen, niet automatisch een recht op verblijf oplevert. Zoals hiervoor reeds werd opgemerkt heeft het parket van Brugge een negatief advies gegeven voor het huwelijk, zodat er op dit moment nog moeilijk kan gesteld worden dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met haar partner en de kinderen van haar partner. Hoe dan ook, zelfs indien het negatief advies van het parket in beroep wordt teniet gedaan en het huwelijk vervolgens zou doorgaan, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij dan de nodige stappen kan ondernemen om haar verblijf op grond van haar huwelijk in België te regulariseren. Een huwelijk verleent immers niet automatisch een recht op verblijf. Hiervoor moet een procedure tot gezinshereniging opgestart worden en de aanvraag tot gezinshereniging moet in beginsel in het land van herkomst gebeuren. Eens zij in het bezit is van de noodzakelijke binnenkomstdocumenten kan zij terugkeren naar België. Het zou dus slechts een tijdelijke verwijdering betreffen. De verzoekende partij toont overigens niet aan dat zij zich voor de duur van de tijdelijke verwijdering niet kan laten vergezellen door haar partner, noch dat haar partner en diens kinderen haar niet zouden kunnen opzoeken tijdens de schoolvakanties. Bovendien kan in dit verband op gewezen worden dat moderne communicatie technologieën de verzoekende partij in staat kan stellen om gedurende een aanvraag om machtiging in nauw contact te blijven met haar partner en om de banden verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, ME. Vs. Zweden). Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Door voornamelijk een theoretisch en algemeen betoog te voeren en te getuigen van een ander oordeel dan de gemachtigde, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering van de gemachtigde en de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij nog kritiek levert op het negatief advies van de procureur des Konings waarop in de nota met opmerkingen wordt gewezen, wordt opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt moet innemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Het onderdeel van het betoog van de verzoekende partij dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Bovendien wordt voormeld advies van de procureur des Konings, dat dateert van na de bestreden beslissing, in geen geval vermeld in de

bestreden beslissing, en maakt het ook niet het voorwerp uit van voorliggend beroep, zodat de Raad zich hierover hoe dan ook niet kan uitspreken.

Waar de verzoekende partij stelt "een nieuwe gemotiveerde aanvraag ingediend" te hebben "en om menselijke redenen vraagt" "in België te mogen verblijven tot een uitspraak is tussen gekomen op volgende rechtsgrond", merkt de Raad op dat in geen geval duidelijk is waarop de verzoekende partij hiermee doelt. In de mate dat zij erop zou wijzen een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend te hebben en vraagt in België te mogen blijven tot de uitspraak hiervan, merkt de Raad op dat, daargelaten de vaststelling dat in geen geval het bewijs van de indiening van een dergelijke aanvraag voorligt, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006 nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). De verzoekende partij weerlegt bovendien in geen geval de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij zich onder het geval van artikel 7, alinea 1, 1° bevindt. In zoverre zij met haar betoog zou doelen op het indienen van een nieuw huwelijksdossier, waarvan ook geen enig bewijs voorligt, wordt opgemerkt dat dergelijke procedure niet tot gevolg heeft dat de gemachtigde zich moet onthouden van het toepassen van artikel 7 van de vreemdelingenwet of de uitkomst van dergelijke procedures moet afwachten alvorens een bevel om het grondgebied af te leveren, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Daarenboven kon de verzoekende partij bij gemotiveerd verzoek om de verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten verzoeken conform artikel 74/14 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, wat zij echter heeft nagelaten.

Ten slotte wordt benadrukt dat de verzoekende partij in geen geval het eigenlijk motief van de bestreden beslissing betwist, met name het motief inzake artikel 7, 1° van de vreemdelingenwet waarbij wordt aangegeven dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie, evenals het motief inzake artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet waarbij wordt gesteld dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 28 mei 2014.

Het enig middel lijkt ongegrond."

3.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 Op 10 juli 2018 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 11 september 2018, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 2 juli 2018 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "*De advocaat van verzoekende partij merkt op dat er een schending is van artikel 8 van het EVRM en verzoeker een gezinsleven heeft met mevrouw O. en haar kinderen, die in België geboren zijn in 2012 en 2014 en hier schoollopen. Het is onredelijk van hen te verwachten dat zij het gezinsleven elders verderzetten. Verder merkt de advocaat van verzoekende partij op dat er een negatief advies van het parket is met betrekking tot het huwelijk, maar dat de procedure nog hangende is aangezien nog geen uitspraak werd gedaan. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.*"

3.4 Waar de verzoekende partij opmerkt dat er een schending is van artikel 8 van het EVRM en zij een gezinsleven heeft met mevrouw O. en haar kinderen, die in België geboren zijn in 2012 en 2014 en hier schoollopen, stelt de Raad vast dat op voormeld betoog middels de beschikking van 2 juli 2018 reeds omstandig werd geantwoord. Door argumenten aan te halen die reeds werden aangebracht in het verzoekschrift en haar synthesesmemorie en louter te stellen dat het onredelijk is van hen te verwachten dat zij het gezinsleven elders verderzetten, brengt zij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Waar de verzoekende partij ten slotte opmerkt dat er een negatief advies van het parket is met betrekking tot het huwelijk, maar dat de procedure nog hangende is aangezien nog geen uitspraak werd gedaan, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit argument niet als dusdanig heeft aangevoerd in haar verzoekschrift en synthesesmemorie en dit dus voor het eerst ter terechtzitting naar bovenbrengt. Er moet dan ook vastgesteld worden dat de verzoekende partij met voormeld betoog tracht een bijkomende argumentatie en onderbouwing aan haar enig middel toe te voegen. De Raad wijst er echter op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting bovendien na aan te voeren, laat staan aan te tonen, dat zij dit element en dus de uitbreiding van haar middel niet eerder kon opwerpen. De middelen het betoog ter terechtzitting van 11 september 2018 nieuw toegevoegde argumentatie en onderbouwing van het middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Bijgevolg wordt enkel rekening gehouden met het enig middel zoals dit ontwikkeld werd in het verzoekschrift en de synthesesmemorie (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 2 juli 2018.

Daargelaten bovenstaande vaststelling, merkt de Raad nog volledigheidshalve op dat - hoewel niet wordt gestaafd dat er thans effectief een procedure tegen het negatief advies hangende zou zijn - dergelijke procedure niet tot gevolg heeft dat de gemachtigde zich moet onthouden van het toepassen van artikel 7 van de vreemdelingenwet of de uitkomst van dergelijke procedures moet afwachten alvorens een bevel om het grondgebied af te leveren, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

Gelet op het voorgaande en met verwijzing naar de in bovenvermelde beschikking van 2 juli 2018 opgenomen grond moet vastgesteld worden dat het enig middel ongegrond is.

3.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU